

Erik Ansvang

DEN NVE NATION

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

DEN NYE NATION

Erik Ansvang

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

DEN NYE NATION

Af Erik Ansvang

Aldrig før har menneskeheden stået over for
så mange vanskeligheder.
Aldrig før har den stået med så mange muligheder.

Udviklingsteoretikere er enige om, at der altid opstår en krise i et miljø, før der sker en ny udvikling. Sådant en krise, står menneskeheden overfor lige nu. Aldrig før har menneskeheden stået med så mange og så alvorlige kriser på én gang. Menneskeheden nærmest snubler over den ene kritiske tærskel efter den anden. Og det sker ikke i ordnet rækkefølge, men som sideløbende begivenheder.

Menneskeheden snubler over en lang række af negative tærskler, som er skabt af:

- Befolkningsekspllosion og udnyttelse af miljøet
- Forurening, drivhuseffekt, syreregn, giftophobning
- Spredning af giftige affaldsstoffer
- Klimaændringer
- Strålingsudslip
- Stress og sygdom – etc.

Samtidig snubler menneskeheden over en lang række af positive tærskler, som afslører mange mulige løsninger. Eksempelvis landvindingerne indenfor:

- Atomfysik
- Kommunikation
- Rumteknologi
- Bioteknologi
- Solenergi
- Genteknologi– etc.

Aldrig før har menneskeheden stået over for så mange vanskeligheder. Aldrig før har den stået med så mange muligheder.

Kriser er muligheder

I den vestlige kultur repræsenterer kriser noget negativt. Andre kulturer ser anderledes på livets store og små kriser. F.eks. består det kinesiske skrifttegn for krise, *Wei-Ji*, af to sammenkædede tegn. Det ene betyder *fare*, det andet *mulighed*. Det viser skønheden ved en krise, for i krisens kaos fødes forandringen. Nedbrydningsprocessen går hånd i hånd med gennembruddet. Opløsning skaber fornyelse.

Wei-Ji

Det danske ord "kaos" stammer fra det græske ord "cháos", som betyder "gab" eller "svælg". I den græske mytologi er ordet blevet brugt til at karakterisere det gabende rum, som verden opstod fra ved skabelsen – og derfor er ordet og fænomenet kaos ikke nødvendigvis negativt, men en mulighed for at skabe fornyelse.

Profetierne

I tidens løb har vismænd, profeter og guruer af varierende kvalitet forudsagt en ny tidsalders komme. Mange har spredt skræk og rædsel ved at oprulle dramatiske dommedagsprofetier. Men forudsigelser om en ny tid med en ny menneskehed møder man også hos mere troværdige kilder. I kristendommen forudsiger Johannes i sin åbenbaring lysets og fredens komme til omkring 2000 år efter hans tid. Og det er jo nu!

I "*diamant-sutraen*" har Gautama Buddha fortalt sine disciple, at der hvert 25. århundrede kommer en tid med intenst kaos og strid. Kaos opstår når "dhamma" (sandheden) begynder en ny omdrejning, og dermed indledes en helt ny fase i planetens bevidsthed. Buddha forudsagde, at den næste omdrejning af "hjulet" vil føre til en hidtil uset forandring af mennesket i et omfang, der ikke er set tidligere i menneskehedens historie. Det er netop i denne periode, at "hjulet" begynder denne omdrejning.

Hvem skal gøre arbejdet?

Både nutidens udviklingsteoretikere og datidens vismænd har forberedt menneskeheden på, at den står foran et paradigmeskift, som vil få afgørende indflydelse på menneskelivet her på Jorden. Men betyder det, at man bare skal sætte sig ned og vente på, at en ny tidsalder stille og roligt forandrer menneskeheden og skaber rigtige menneskelige relationer?

Nej – det er menneskeheden selv, der har skabt værdisystemerne i det nuværende samfund. Det er disse menneskeskabte værdisystemer, der nu kulminerer. Og det er menneskeheden selv, der skal bygge nye værdisystemer ovenpå den gamle tidsalders landvindinger. Konklusionen er derfor, at det gamle værdisystem uundgåeligt står foran et sammenbrud, for det har ganske enkelt udspillet sin rolle. Men det nye paradigme opstår ikke af sig selv. Det er menneskeheden selv, der skal forvandle det tiltagende kaos til de nye værdisystemer.

Hvor er frontløberne?

Ansvar er nu placeret hos menneskeheden. Men menneskeheden fungerer som bekendt endnu ikke som en enhed. Spørgsmålet er derfor: Hvilken befolkningsgruppe er i gang med at skabe den nye tidsalder? Er det amerikanerne? Japanerne? Russerne? Kineserne? Skandinaverne? Svaret er ja. I stort set alle lande er der befolkningsgrupper, som arbejder bevidst på at introducere og integrere Den Nye Tidsalders livsværdier.

Man kan betragte de enkelte nationer som organer i Jordens organisme. På samme måde er landsdelene organer i den nationale organisme. Og de enkelte mennesker er organismens celler. Forvandlingen i en organisme er et resultat af de enkelte cellers forvandling. Jordens forvandlingsproces er derfor et resultat af menneskets forvandling.

Der er derfor grund til at forsøge at gå tæt på de toneangivende samfundsgrupper i Danmark for at se, om det er muligt at finde de grupper, der er i gang med at forvandle det danske samfund. Men først er det nødvendigt at forstå selve krisen.

Den globale krise

Verden befinder sig som sagt midt i en mægtig og grundlæggende krise. Det er store og vigtige forandringer, der lige nu foregår overalt på Jorden, og disse forandringer vil uundgåeligt få indflydelse på de enkelte lande og det enkelte menneske. For uanset om man accepterer det eller ej, fungerer det enkelte menneske som en enhed i den helhed, der kaldes verdenssamfundet. Man kan ikke melde sig ud af menneskeheden. Alle er en del af processen. Alle er medskabere af den på godt og ondt. Det er korrekt, når man i åndsvidenskaben hører, at alle mennesker er unikke. Menneskets skjulte evner er guddommelige. Men dets handlinger ligner ofte en vanvittigs.

Krig, vold, terrorisme, psykiske lidelser

Det er stadig en lille minoritet, der mener, at der er noget grundlæggende galt med den måde, menneskeheden fungerer på. Krig, vold, terror, psykiske lidelser er blevet så almindelige for de fleste, at fænomenerne betragtes som en nødvendighed. Derfor er det vigtigt, at man revurderer samfundets livsværdier og indser, at den måde mennesket lever på i nutiden, ikke er menneskets naturlige tilstand.

Mange er langt om længe begyndt at finde ud af, hvem de egentlig er, og hvilket ansvar det enkelte menneske har for menneskeheden og denne planet. Mange er ved at erkende, at vækststrategien måske er den største trussel for menneskeheden.

Stigende befolkning

Karakteristisk for de seneste århundreder har været den hastigt stigende befolkning. Da det 20. århundrede begyndte, boede der ca. kun 1,6 mia. mennesker på Jorden. I år 2000 var antallet ca. 6 milliarder. Og længe før år 2100 er der 10 milliarder på denne planet.

Den økonomiske vækst

Den økonomiske vækst har været tilsvarende voldsom, og mangel på ressourcer har da også med mellemrum givet problemer. Væksten er imidlertid holdt i gang i kraft af stadig mere avanceret teknologi og billig energi, som i vid udstrækning har erstattet den jord, der er blevet mere og mere knap siden midten af sidste århundrede.

Miljøressourcerne

Mens det således har været muligt vedvarende at øge den globale produktion, har det samme desværre ikke været tilfældet for miljø-ressourcerne. Ingen tvivler i dag på, at udviklingen i det globale miljø og den økonomiske vækst indgår i et gensidigt påvirkende forhold.

Den økonomiske vækst har siden den industrielle revolution i forrige århundrede været årsag til bieffekter i et sådant omfang, at man nu har nået et niveau, hvor yderligere vækst giver mindre, end den koster.

Politikerne ved udmærket, at øget vækst giver mindre end den koster. Alligevel taler alle om, at målet er vækst på alle områder:

- Vækst i befolkningen
- Vækst i erhvervslivet
- Vækst i eksporten
- Vækst i økonomien

I stedet for at tage konsekvenserne af fortsat vækst alvorlig, forsøger man at vinde tid ved at forsøge at vokse hurtigere end de andre. I daglig tale kaldes det for "den internationale konkurrence".

Samfundsformer i forfald

Selvom man lukker øjnene for disse realiteter, så er industrisamfundet i fuld gang med at fjerne grundlaget for produktion og indtjening – og dermed samfundsformens eksistensgrundlag. Der er ikke tale om spådomme og teorier. Det er virkeligheden, som den ser ud lige nu. Guldgåsen er grundigt plukket. Derfor er industrisamfundet i forfald. Den enorme omstilling af samfundet fra industrisamfund til en ny samfundsform er i fuld gang.

Det førindustrielle samfund (landbrugssamfundet) havde jord som magtgrundlag. En fattig adelsmand med jord var mere anset og havde flere privilegier end selv den rigeste bykøbmand. Med overgangen til industrisamfundet ændredes magtgrundlaget. Man fik nu kapital som magtgrundlag. Adelen mistede sine privilegier – og pengene regerede. Efter den industrielle revolution i 1800-tallet skete der en kraftig reduktion af arbejdskraften inden for landbruget. I USA faldt den fra omkring 90% i begyndelsen af 1800-tallet til nogle få % i 1980'erne.

Og nu bryder industrisamfundet sammen. Industrisamfundets idealer er ved at blive forkastet, og magten skifter igen grundlag. Fra kapital til ... hvad?

Omstilling til hvilket samfund?

Det har fremtidsforskerne allerede mange bud på. De fleste kalder det kommende samfund for "informationssamfundet." Men andre har også kaldt det for "det immaterielle samfund", "New Age-samfundet", "Vandbærerens tidsalder" – etc.

Budene er forskellige, men værditeoretisk er de overraskende ensartede i deres grundlag: De er *humanistisk-økologiske*. De handler om en ny helhedsopfattelse. Deres hovedværdier er balancen mellem mennesket og den omgivende natur og mellem mennesker indbyrdes. Og det skal forstås på alle planer. Man skal både afbalancere forholdet mellem enkeltpersoner, mellem grupper og mellem nationer.

Fra det materielle til det sociale

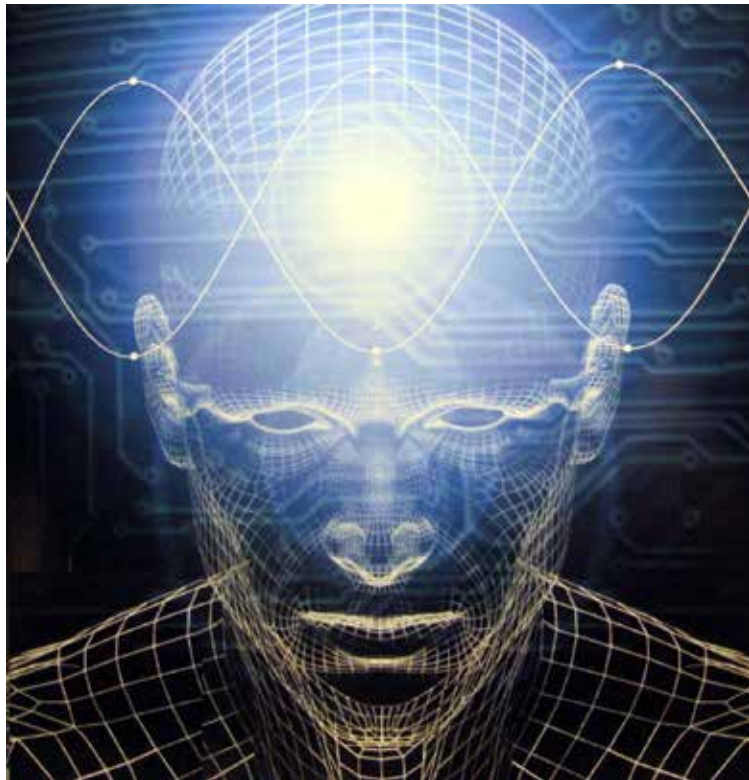
Det nye samfund bliver et humanistisk-økologisk bevidst samfund. Det bryder afgørende med den herskende penge- og magtideologis tro på, at vejen til "det gode liv" går gennem maksimering af materiel rigdom og magt. Hovedvægten flyttes ...

- fra det materielle til det sociale
- fra det kvantitative til det kvalitative

Man er kun afskåret fra at se industrisamfundets ideologi som en samfundsbærende livsløgn, så længe man vurderer den på industrisamfundets eget værdigrundlag.

Fra kapital til viden

Det førindustrielle samfund havde som sagt jord som magtgrundlag. Med overgangen til industrisamfundet fik man kapital som magtgrundlag. Og nu bryder industrisamfundet sammen. Magten vil igen skifte grundlag. Fra kapital til *viden*. Det fremtidige samfunds primære ressourcer er *information, kundskab og visdom*.

Amerikanerne har længe diskuteret, at "brain-power" – eller intellektuel kapital – bliver en af de vigtigste ressourcer i virksomhederne fremover. Flere amerikanske erhvervsledere mener, at rigtig anvendt kan det vise sig at være det afgørende våben overfor de super produktive og hæmningsløst konkurrencedygtige kinesere. Men at få greb om den nye form for kapital er straks mere vanskeligt.

I industrisamfundet forøgedes værdien ved hjælp af arbejde. I Den Nye Tidsalder skal denne teori erstattes af værdiforøgelse ved hjælp af viden. Den tanke, at viden kan skabe en værdiforøgelse, indgår i almindelighed ikke i de økonomiske analyser i dag. Viden er ikke varer og kan ikke forhandles på samme måde. Derfor er der ingen grund til at tro, at de gamle begreber passer til den nye situation.

Tanken om industrisamfundets sammenbrud skaber frygt hos mange, men om der er grund til at frygte forandringerne afhænger af, om man er i stand til at se mulighederne i stedet for problemerne.

Reaktioner på kaos

Nogen giver op. Man kalder det for "lemminge-syndromet". I gode år æder de sig fede, dovne og magelige. Men når føden bliver knap, bliver de rædselsslagne. I stedet for at ændre spisevaner, styrter de sig i tusindvis ud over fjeldsiden.

Nogen lukker øjnene. Man kalder det "strudse-syndromet". *"Hvor er verden dog grøn og frodig"*, sagde strudsens. Den havde stukket hovedet i den sidste busk på savannen.

Nogen håber, det går over – eller også gør de noget konstruktivt. *"Når det blæser op, er der nogle, som bygger læskærme, mens andre bygger vindmøller."*

Kriser repræsenterer nye muligheder, men man forsøger ofte at imødegå eller vende en krisesituation ved at benytte de kendte og "sikre" metoder, de afprøvede strategier, de anerkendte argumenter. Det var jo dem, der tidligere skabte resultater. Man standser sjældent op (eller har ikke lyst eller mod til at gøre det), for at se på den proces, der foregår under overfladen. Er man i stand til at se det, får man måske også øje på de muligheder, krisen tilbyder.

Ansvaret

Udgangspunktet er derfor, at menneskeheden lever i en periode med kaos. Desuden er det menneskehedens eget ansvar, at verden befinder sig i denne kaotiske tilstand. Men hvem er menneskeheden? Når ansvaret skal placeres, er det ofte "samfundet", der er menneskeheden. Der er en lang tradition for at skyde skylden på samfundet. Hvis man ønsker at definere samfundet lidt mere præcist, er det ofte politikerne, der betragtes som synderne. Ofte er det også erhvervslivet. Eller fagforeningerne. Eller de offentligt ansatte. Men kunne det tænkes, at alle mennesker i virkeligheden er ansvarlige?

"Verden er os selv. Verden er ikke forskellig fra os. Det, som vi er, har vi gjort verden til, fordi vi er forvirrede, ambitiøse og grådige og søger magt, position og prestige. Vi er aggressive, brutale og konkurrerende, og vi opbygger et samfund, som er lige så konkurrerende, brutalt og voldeligt. Efter min mening er det vores ansvar at forstå os selv først, fordi vi er verden."

J. Krishnamurti

"Vi skal hurtigst muligt erkende vores omfattende afhængighed og indbyrdes forhold til alt i livet. Det bør vække en stærk ansvarsfølelse for enhver tanke, ethvert ord og enhver handling. Årsag og virkning fungerer uden begrænsninger i tid og rum."

Helena Roerich

Hvis man skal tro på disse kloge mennesker, er det mennesket selv – det enkelte menneske – der har ansvaret for tilstanden i verden i dag. Menneskeheden er summen af enkeltpersoner. Det er altså slut med at skyde skylden og dermed ansvaret over på samfundet, politikerne, erhvervslivet, fagforeningerne – for ikke at tale om forældrene og det sociale miljø.

Hvor finder den enkelte sin identitet?

Denne mulighed er der grund til at undersøge nærmere. Der er grund til at se på, hvem der leder og påvirker det enkelte menneske til at acceptere den udvikling, der har ført menneskeheden hertil, hvor den er i dag. Muligvis finder man svaret, hvis man finder ud af, hvor det enkelte menneske finder sin identitet – dvs. de livsholdninger og livsværdier, livet leves efter.

Hvem har skabt denne identitet og præget de accepterede holdninger og værdier? Hvor hentes inspirationen?

Man kan også spørge på en anden måde: *"Hvor forvaltes det danske samfund i forhold til danskernes ønsker?"*

Nationens organisation

Nationens organisation kan opdeles i syv hovedområder:

1. Det politiske system (folketing, politiske partier m.v.)
2. Den offentlige sektor (stat og kommuner m.v.)
3. Virksomhederne
4. De faglige organisationer (fag- og arbejdsgiverforeninger)
5. Kirken
6. Husholdningerne
7. De uformelle organisationer (subkulturerne)

DET POLITISKE SYSTEM

Demokratiet har den væsentlige fordel, at det giver mulighed for konkurrence om den politiske magt, og misbrug af denne magt kan føre til udskiftning af den politiske ledelse. Men bortset fra det, er der ikke meget, der tyder på, at det repræsentative demokrati er en særlig effektiv organisation til forvaltning af samfundet.

Eksempel: Annie Besants syn på demokrati

Demokratiets begrænsning udtrykkes lidt bramfrit af Annie Besant. Hun sagde:

“– at demokrati er baseret på den misforståelse, at hvis man ganger uvidenhed med et tilstrækkeligt stort tal, bliver resultatet visdom.”

Demokrati er utvivlsomt det bedste system i menneskehedens nuværende udviklingsperiode, men demokrati har mange begrænsninger. Vælgernes indflydelse er eksempelvis begrænset til et kryds, og det giver ikke mulighed for at udtrykke de egentlige ønsker til samfundets udvikling.

Flere og flere mennesker har i dag et åndeligt livssyn baseret på åndsvidenskabelige principper, men intet parti har dette livssyn på dagsordenen. Denne livsholdning kan man ikke markere på valgdagen – og det gælder desuden mange andre principielle holdninger.

Partipolitik og flokdyr

Samtidig bygger det politiske system på en ensretning, der langsomt er ved at forsvinde. Partipolitikken virkede da mennesker var en slags flokdyr. Dengang søgte man tryghed i flokken ved at mene det samme som den. Og flokkens mening var de politiske ledes mening. Man var med andre ord autoritetstro. Partiets holdninger og værdier var vælgernes holdninger og værdier, og derfor bakkede man partiet op uanset hvad. Dengang var man styret af følelser som...

- angsten for at skille sig ud
- behovet for tryghed
- styrken ved at være mange (solidaritet)

Vælgerne var primært styret af følelser. De var astralt polariserede. Følelsen af tryghed ved at acceptere andres tanker og værdier var vigtigere end egne tanker og ideer.

Men i dag begrunder færre og færre en partipolitisk holdning med "solidaritet". I dag er flere og flere mere bevidste i deres valg. Flere og flere bliver gradvis mentalt polariserede. Det betyder, at man sætter spørgsmål. Man søger svar inde i sig selv. Man tror mere og mere på egne overbevisninger og holdninger end de skræddersyede værdier. Man er mindre ensrettet. Man er mindre autoritetstro.

Det betyder, at man sætter kritiske spørgsmålstejn ved politikernes tanker og ideer. Man tror ikke på udtalelser, bare fordi de kommer fra en minister. Man er begyndt at tage ansvaret for egne meninger og holdninger. Og meninger og holdninger kan ikke længere lægges i en enkelt kasse med en bestemt partifarve. Flere og flere tillader sig at have meninger, der går på tværs af gamle partiskæl. Dette mentale "oprør" har fået stærk indflydelse på det politiske liv, og det har skabt en politisk krise:

- Vælgertilslutningen er blevet ustabil. (Ca. 25% af vælgerne skifter parti fra valg til valg).
- Antallet af partier er væsentligt forøget.
- De politiske partier mister medlemmer. (De gamle partier er blevet mere end halveret siden 60'erne, og nye partier har meget få medlemmer).
- Befolkningens engagement i kommunalpolitik er meget begrænset.

Udviklingen viser, at færre og færre henter deres identitet og deres livsholdninger i det partipolitiske system. Og det betyder naturligvis, at de henter den et andet sted.

Mangler evnen til at takle en nulvækstsituation

En væsentlig årsag er, at politikerne ikke har evnen til at takle en *nulvækstsituation*. Derfor opstår der et stadigt misforhold mellem borgernes behov og det, systemet tilbyder. De politiske partier taler ikke længere om langsigtede mål. De store og langsigtede visioner er væk. Politikerne reagerer på udviklingen i stedet for at præge den, for politisk succes går via evnen til at opfange dagsaktuelle nationale stemninger. Politikerne er blevet en slags "sagsbehandlere".

Problemet polarisering

Flugten fra partierne er en flugt fra polarisering. Princippet i partisystemet er, at den ene gruppe lukrerer på den anden. Derfor svinger vælgerne mellem to poler, når de svinger mellem højre og venstre side i folketingsalen. Dette princip fungerede fint, dengang flokmentaliteten eksisterede. Nationen befinder sig derfor midt i et oprør, der i sidste ende kan skabe en tiltrængt fornyelse af det politiske system.

Højrefløjen

- Liberalisme/kapitalisme.
- Grundtone: Frihed.
- Alle impulser udgår fra det enkelte menneske.

Venstrefløjen

- Socialisme/kommunisme.
- Grundtone: Lighed.
- Alle impulser udgår fra helheden.
- (Bemærk: Ensretning er ikke det samme som lighed).

Syntese

- Holisme.
- Grundtone: Broderskab.
- Balance mellem frihed og lighed.
- Rigtige menneskelige relationer.

Den gamle politiske orden

- Autoritetstro.
- Astral polarisering (sympati/antipati).
 - Dogmatisme.
- Individualisme (separatisme)

Den nye politiske orden

- Erfaring.
- Mental polarisering (ideer, visioner).
 - Universalitet (syntese).
- Gruppebevidsthed (holisme).

Konklusion:

- Politikerne styrer mere og mere efter dagsaktuelle emner. De er ikke visionære. De fungerer ofte som "sagsbehandlere."
- Politikerne er mere end nogensinde bevidste om hvilke holdninger og værdier, der er under udvikling i samfundet. Deres succes afhænger af deres evne til at opfange og forstå disse bevægelser i holdninger og værdier. Miljødebatten er et tydeligt eksempel.

Meninger og meningsmålinger

Det siges, at politisk ledelse i dag består i, at politikerne stiller sig bag folket, og ser hvor det går hen. Aktive og pågående medier giver i dag enkeltpersoner mulighed for tydeligt at markere deres livsholdninger i hverdagen. Derved får det enkelte menneske indflydelse på de politiske meninger og meningsmålinger og dermed også på den politiske kurs.

Man kan derfor roligt konkludere, at politikerne ikke er nationens trendsættende gruppe. Det er tydeligvis ikke fra de politiske partier, man skal forvente de nye impulser, der skaber Den Nye Tidsalder. Historien viser, at politikernes lovgivning halter 5-7 år bagefter udviklingen. Det gælder ikke bare de danske politikere. Det er et globalt fænomen.

DEN OFFENTLIGE SEKTOR

Den offentlige sektor er en væsentlig magtfaktor i Danmark, og skal derfor med i vurderingen af, om impulserne til Den Nye Tidsalder vil komme herfra. Den offentlige sektor er stor, for Danmark er et gennemkontrolleret samfund. Det diskuteres meget, om den offentlige sektor skal vokse eller beskæres. Her er det ikke hensigten at blande sig i denne debat, men det er værd at vide, at antallet af offentligt ansatte er steget fra 235.000 i 1960 til ca. 800.000 i dag. Den offentlige sektor udgør 30% af arbejdsstyrken mod ca. 17% i andre EU-lande.

Men den offentlige sektor har den fordel, at den kan gennemføre aktiviteter, som ikke nødvendigvis er baseret på de almindelige markedsøkonomiske principper. Den offentlige sektor kan altså udføre opgaver, som ikke kan løses tilfredsstillende af private virksomheder, fordi den fungerer uafhængigt af virksomhedernes cost-benefit strategier.

Stærk afhængighed af det politiske system

Den offentlige sektor er imidlertid stærkt afhængig af det politiske system. Den offentlige sektor er jo formelt politisk styret. Den offentlige sektors handlekraft er derfor nedsat på grund af den generelle svækkelse af det politiske system. Desuden er der svage bånd mellem den offentlige sektors aktivitet og det øvrige samfund. Borgerne har stærkt begrænset indflydelse på aktiviteterne i den offentlige.

Konklusion:

1. Det er helt usandsynligt, at impulserne til Den Nye Tidsalder udspringer af aktiviteterne i den offentlige sektor.
2. Den offentlige sektor er alt for stor og alt for vanskelig at styre og administrere til en samlet indsats.
3. Borgerne har stort set ingen indflydelse på denne sektor, som engang udelukkende havde en servicefunktion over for borgerne, mens den i dag har en udpræget kontrolfunktion, der skaber afstand til borgerne.

VIRKSOMHEDERNE

Kan man så forvente, at de nye impulser, der skaber det nye humanistiske samfund kommer fra virksomhederne? Mange danske virksomheder er i en presset situation. Konkurrencen bliver hårdere og hårdere – ikke mindst fra de hastigt voksende økonomier i Østen.

Virksomhederne er en væsentlig del af industrisamfundet, der som bekendt bygger på utopien om at vejen til "det gode liv" går over maksimering af materiel rigdom og magt. Dette fundament er i modstrid med den nye tendens, hvor hovedvægten flyttes fra det materielle til det sociale. Fra det kvantitative til det kvalitative.

Ikke identifikation med job, løn og materiel status

Virksomhederne mærker det på handelen, hvor den nye bevidste forbruger begynder at stille krav. Men den største trussel kommer indefra. En virksomhed er en social organisme. En virksomhed kan defineres som et sted, hvor mennesker er virksomme, for en virksomhed er summen af enkeltpersoner. Og de fleste virksomheder begynder at vakle, fordi hovedparten af de ansatte ikke længere identificerer sig med jobbet, lønnen og den materielle status.

Medarbejderne er blevet bevidste. De stiller krav. Ikke nødvendigvis om penge. Nærmere om respekt – om indhold i jobbet – om udviklingsmuligheder – om miljø på arbejdspladsen. Og de stiller krav om information, indflydelse, udviklingsmuligheder, ligeværdighed og fairness.

Mange arbejder for at have fri

En god løn og en sund økonomi er stadig vigtig, men ikke tilfredsstillende i sig selv. Lønnen bliver ikke overflødig, men den er ved at miste sin centrale placering i motivationen. Mens politikerne og virksomhederne krampagtigt forsøger at bilde folk ind, at de lever for at arbejde, så viser undersøgelser, at folk arbejder for at leve. Langt de fleste arbejder reelt for at have fri. Arbejdet er ganske vist vigtigt, men det er først og fremmest nødvendigt, for uden det har man ikke mulighed for at få en aktiv fritid – en fritid, der er centreret i en gruppe eller en subkultur.

Udenfor virksomheden:

I virksomhederne arbejder man med livsstilsanalyser i et forsøg på løbende at tage pulsen på udviklingen, og man er kommet frem til, at ungdommen er repræsenteret af tre typer, hvoraf to er trendsættende:

De karrierebundne

– som prioriterer jobbet højt. Ikke på grund af en materiel målsætning, men på grund af kravet om udfordring og livskvalitet.

De alternative

– som sætter spørgsmålstegn ved den herskende penge- og magt-ideologis tro på, at det gode liv går gennem maksimering af rigdom og magt. De forsøger at gå nye veje. De har et job eller er arbejdsfrie, og i begge tilfælde vil de ikke ind i det hårde ræs for at forøge levestandarden. De afprøver grænseområder. De flirter med det mystiske. De ønsker grundlæggende fornyelse.

De almindelige

– er den helt store gruppe. De kaldes "de almindelige", men betegnes også "hr. og fru Jævn" eller "hr. og fru Grå". De er stadig primært underlagt deres følelsesliv. De styres af følelserne, og lader sig derfor styre af andre. De har ikke selv modet eller fantasien til at skabe nytænkning, men henter inspiration hos de to andre trendsættende grupper – de karrierebundne og de alternative.

Virksomheder kommunikerer via reklame

Virksomhederne kommunikerer med omverdenen ved hjælp af reklamer. Reaktionen på reklamen viser, om kunderne lytter til budskaberne eller afviser dem. Men "reklameland" er døende. "Reklameland" er ellers verdens dejligste land. "Reklameland" har endeløse hvide sandstrande. I "reklameland" skinner Solen altid, og den skinner på smukke kvinder med buler i bikinien – og smukke mænd med buler i bukserne. Kvinderne og mændene skal arbejde en smule, for de skal drikke alverdens softdrinks, vaske hår, tygge tyggegummi, spise kokusbarer, smøre ting under armene, fylde trusserne op med indlæg, tage alverdens tøj på – og smide det igen. Men det kniber med troværdigheden.

Reklamerne er ikke længere så effektive som før. Der er nemlig ikke så mange flokdyr længere. Reklamen henvender sig til det instinktive menneske — det menneske, der reagerer som alle andre i flokken. Derfor var det tidligere muligt at massekommunikere og massepåvirke astralt fokuserede mennesker. Det går ikke så nemt mere. Erhvervs livet bebrejder af og til reklamebranchen, for det siges, at 50% af kampagnerne slår fejl. Men det passer ikke. Det er 60-65% af kampagnerne, der slår fejl. Milliarder af kroner spildes på ingenting.

Reklame gør ikke mennesker til hjælpeløse ofre for virksomhedernes manipulation, selvom nogen elsker at påstå det. Reklamen afspejler konstant samfundet. Reklamen får ikke folk til at gøre, hvad producenterne ønsker. Det er kunderne, der gennem deres adfærd får producenterne til at bruge de reklamer, man kan se i Tv, biografer og i de trykte medier. Virkningen måles konstant, for der er meget store summer på spil. Derfor er det kunderne, der bestemmer, hvordan reklamerne skal se ud. Så når man oplever, at reklamer er tåbelige, er de skabt, fordi man reagerer på tåbelige reklamer. Det skyldes ikke, at virksomhederne eller reklamefolkene er uintelligente. De afspejler ganske enkelt virkeligheden.

Gruppering i subkulturer

I dag er der en øget tendens til at kombinere holdninger og værdier på tværs af tidligere grænser. Samtidig er der en klar tendens til en gruppering i subkulturer baseret på holdningsfællesskaber. Markedsføring til de ændrede holdninger vil kræve forståelse for de nye værdier og subkulturer. Virksomhederne og reklamefolkene må forstå filosofien bag den pågældende adfærd eller holdning for at kunne kommunikere med gruppen – og for ikke at misforstå indholdet i signallerne. Tænk bare på hvilke vanskeligheder en markedsføringsstrateg ville få, hvis han/hun skulle kommunikere til en gruppe esoterikere på grundlag af et åndsvidenskabeligt livssyn?

Konklusion:

1. De nye impulser, der skal føre nationen ind i det nye samfund, kommer ikke fra erhvervslivet.
2. Ved hjælp af reklamer forsøger virksomhederne at fastholde kunderne i de gamle roller, som bygger på industrialderens værdigrundlag.
3. Man bestemmer om det skal lykkes eller ikke. Det er det enkelte menneskes ansvar ikke at blive offer for reklamerne – ganske enkelt ved ikke at reagere på dem.
4. Erhvervslivet disponerer produktion og salg efter kundernes behov. Markedsanalyserne forsøger konstant at opfange skiftende holdninger. Derfor er det kundernes selv, der dybest set bestemmer, hvad der tilbydes i forretningerne og i reklamerne. Bevidste forbrugere kan ændre ethvert varesortiment. Tænk eksempelvis på burhøns og økologisk mælk.

DE FAGLIGE ORGANISATIONER

Separatistisk/ikke helhedsskabende

Den danske fagbevægelse er opbygget af fagforbund, og det øger risikoen for, at de enkelte fag forsøger at fastholde eller skabe privilegier på bekostning af andre grupper. Desuden tænker de traditionelt. De kæmper stadig for at gennemføre lønstigninger (selvom lønnen har mistet sin værdi som motivationsfaktor), og de opfordrer stadig til en form for klassekamp, selvom der i dag tales om værdikamp.

Repræsenterer hver sin kapitalistiske formue

Den stivhed, der findes i erhvervslivet, findes også i fagbevægelsen. Den oprindelige kamp mellem arbejdere og den besiddende klasse har affødt en stærk fagbevægelse, som har arvet en indre struktur, der minder meget om den, man i sin tid bekæmpede. Arbejdsgivere og fagbevægelse er i dag to magtblokke, som repræsenterer hver sin kapitalistiske formue. Fagforeningerne er blevet en slags interessekontorer. De har ikke meget mere at kæmpe for. Uden klassebevidsthed og uden en vision om at kunne gøre noget bedre, er det ikke her, inspirationen til det nye samfund kommer fra.

KIRKEN

Hvis man ønsker at skabe et overblik over samfundets organisationer, skal man også vurdere folkekirkens position og indflydelse – eller snarere mangel på indflydelse. Bemærk at det drejer sig om at vurdere, om impulserne og visionerne til de nye livsværdier kommer fra *folkekirken* – ikke fra religionen. Det er ikke utænkeligt, at religion vil få en afgørende indflydelse på den nye tids værdinormer, men det er ret utænkeligt, at denne religiøse indflydelse kommer fra folkekirken.

Religionen er ikke et problem, og har aldrig været det. Problemet har altid været de mennesker eller organisationer, som forsøger at undervise i religion, og som påstår at de repræsenterer det åndelige liv.

Der er ikke grund til at bruge meget tid på vurderingen af folkekirkens mulige indflydelse på fremtidens holdninger. Man kan blot spørge sig selv:

- Når man vurderer verdenssituationen lige nu, mon nogen så i ramme alvor vil påstå, at folkekirken har succes?
- Mon nogen vil påstå, at folkekirken ser fiaskoen som en mulighed for en nødvendig og gennemgribende revurdering af dogmerne?

På grund af kravet om blind tro uden tænkning, har folkekirken gjort sig selv forsvarsløs over for angreb fra tænkende mennesker. Og antallet af selvstændigt tænkende mennesker er som sagt stærkt voksende.

Ikke for en udvalgt gruppe

Det er indlysende, at Kristus ikke præsenterede verden for en vision med en målsætning om at frelse en lille gruppe sekteriske kristne eller en fanatisk, selvtilfreds organisation. Folkekirkens eneste chance for overlevelse er en tilbagevenden til det *oprindelige* kristne budskab – gnosticismen. Præsterne må

holde op med at fokusere på den lidende og døde Kristus, og i stedet udbrede kendskabet til hans liv, som var et enestående eksempel for andre.

"Hvis Kirkens velorganiserede religiøse grupper i alle lande ikke tilbyder åndelig vejledning og hjælp, vil menneskeheden finde en anden vej. Intet kan forhindre et menneskes ånd i at nå Gud."

Alice A. Bailey: *Problems of Humanity*, p. 124

Den tibetanske mester Djwhal Khul spørger:

"Findes der mon præster, som har en vision om at imødekomme menneskets åndelige behov i stedet for visionen om Kirkens vækst og ekspansion?"

Flere åndeligt interesserede end nogensinde

Aldrig tidligere i historien har så mange mennesker været så åndeligt interesserede eller så bevidst orienteret mod åndelige værdier. I dag er det ikke menneskeheden, der skal frelses af præsterne. *Det er Kirken.*

Den tibetanske mester Djwhal Khul fortæller, at der primært er to ting, der gik galt for Kirken. Præsterne har ...

- en snæversynet fortolkning af teksterne.
- og materialistiske og politiske ambitioner.

I tidens lange løb har utallige mennesker præsenteret deres egen personlige fortolkning af skrifterne som sandheden. Bibelens ord og tanker er filtreret igennem deres egen begrænsede menneskelige hjerne, og det har fordrejet den oprindelige mening.

I alle religioner har denne type mennesker påstået, at de har forstået, hvad Gud skulle have sagt, og herefter har de omdannet disse "sandheder" til dogmer og doktriner. Derefter har de påtvunget de uvidende masser deres egen fortolkning under påstand om, at det skulle være Guds egne ord. Derfor kan man sige ...

*Teologi er udelukkende et udtryk for,
hvad mennesker tror Gud mener.*

Ikke revurdering – men desperation

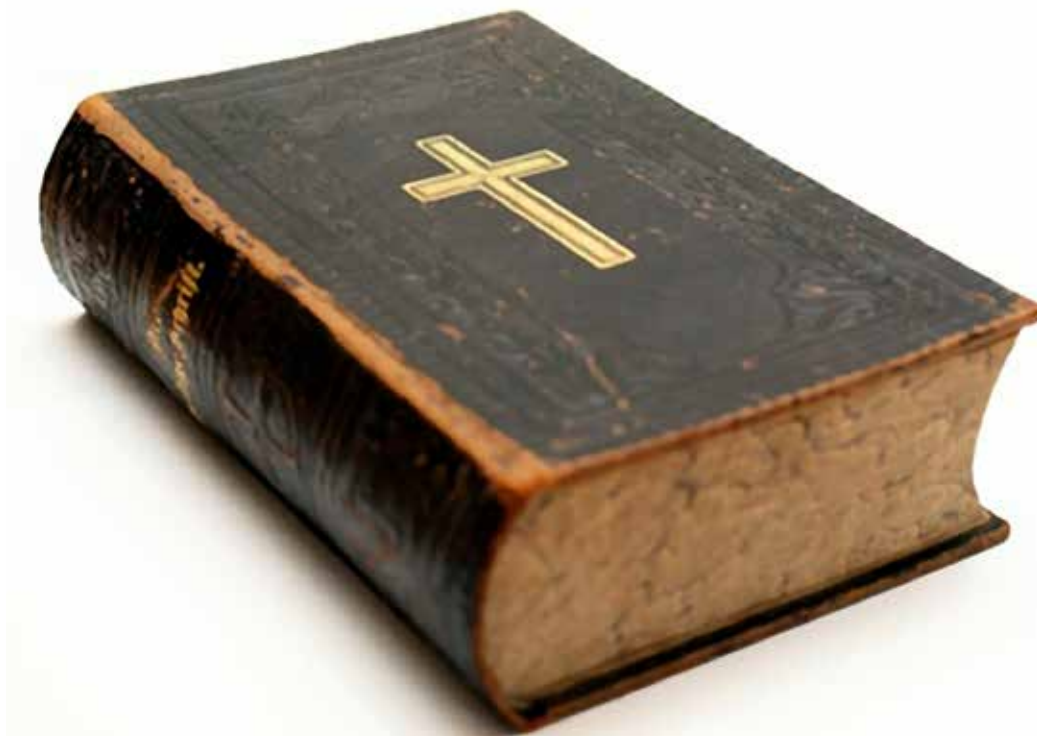
Folkekirkens forsøg på at popularisere budskabet ved at arrangere underholdning, popkoncerter, teaterstykker og meget andet i kirkerne, er ikke udtryk for en revurdering af troen, men et desperat forsøg på at lokke i det mindste nogle få mennesker ind til gudstjenesterne. Præsterne har endnu ikke forstået, at problemet ikke er formen, men *selve budskabet*. Præsterne kan ikke besvare spørgsmålene fra intelligente, søgende mennesker, fordi kirkens lære er baseret på tro uden omtanke.

Præsternes bønner blev hørt

Den kristne kirkes fiasko er næsten total. I århundreder har præsterne igen og igen sendt bønner til Himlen om, at menneskeheden vil begynde at tage åndelige spørgsmål alvorligt – *og nu gør de det*. I disse tider skyller åndeliggørelsen hen over planeten. Og så bekæmper præsterne de åndeligt søgende, fordi de søgende ikke er tilfredse med de svar, præsterne giver dem.

Konklusion

Konklusionen er indlysende. Initiativerne, inspirationen og impulserne til Den Nye Tidsalder kommer ikke fra folkekirken og præsterne.

HUSSTANDENE

Det er stadig det mest almindelige, at medlemmerne af en husholdning knyttes sammen af familieforhold. Grundlaget er ofte et formelt eller uformelt ægteskab. I takt med kvindefrigørelsen og kvindernes tilknytning til arbejdsmarkedet er rollefordelingen ændret og erstattet af en mere uformel koordinering af hjemmets aktiviteter, men det er ikke så meget de ændrede kønsroller, der vil sætte sit præg på fremtiden, som husstandenes *størrelse*.

Husstandsstørrelsen

Den gennemsnitlige husstandsstørrelse har siden århundredets begyndelse været dalende:

Fra store til små husstande

- I 1901 boede der 4,3 personer på samme adresse
- I 2000 boede der 2,0 personer
- Og det forventes, at størrelsen vil falde til 1,8 personer

Det er en solid langtidstendens, som i øvrigt ses tilsvarende i de andre nordiske lande.

Årsagen:

- Faldende børnetal pr. familie.
- Det er ualmindeligt at have ældre familiemedlemmer boende.
- Det er ikke almindeligt at have fastboende hushjælp.
- Det er blevet acceptabelt at bo alene.

Det betyder, at hjemmet for et stigende antal mennesker ikke længere har den samme centrale plads i tilværelsen. Tidligere var hjemmet samlingspunktet. Her blev normerne fastlagt. Her havde man den sociale kontakt. En udvikling af nye

sociale mønstre for familie og husstand er derfor en simpel nødvendighed for at undgå isolation. Derfor vil sociale kontakter i stigende grad søges udenfor hjemmet. Og de søges i stigende grad i subkulturene.

Den åndelige familie

Fremtidsforskerne konkluderer, at familien er ved at miste sin betydning. Det er imidlertid ikke korrekt. Men meget tyder på, at den *biologiske* familie får mindre betydning, fordi man i stigende grad finder sammen i *åndelige* familier. Sammenholdet i den biologiske familie er opbygget omkring traditionelle normer, som nu mister sin betydning, hvorimod den åndelige familie er baseret på nye fælles livsværdier, som den enkelte selv har valgt.

I den biologiske familie identificerede man sig primært med den ydre fysiske lighed, mens man i den åndelige familie identificerer sig med en indre åndelig lighed. Det optimale er naturligvis, hvis den biologiske og den åndelige familie er den samme, men de færreste er så heldige.

DE UFORMELLE ORGANISATIONER

(subkulturerne)

Betegnelsen de uformelle organisationer eller subkulturer bruges her som en fællesbetegnelse for en række mere eller mindre uafhængige foreninger, organisationer, bevægelser m.v. Der er overvejende tale om fritidsorganisationer som f.eks. græsrodsbevægelse, foreninger, nyreligiøse bevægelser. Dertil kommer en række interesseorganisationer som forbrugerbevægelser, ejerforeninger o.l. De har det tilfælles, at de retter opmærksomheden mod områder uden for arbejdslivet.

Her hentes inspirationen

Det er hovedsagelig her, impulserne til Den Nye Tidsalder, de nye værdier og holdninger kommer fra. Det er de holdninger og værdier, politikerne engang vil registrere i deres meningsmålinger. Det er de holdninger og den adfærd, erhvervslivet vil kunne se i markedsanalyserne. Det er de holdninger, der vil præge privatlivet, parforholdene og opdragelsen.

- Græsrodsbevægelserne har i vidt omfang overtaget *det politiske initiativ*.
- Foreningerne er ved at overtage de *sociale, normskabende og identitetsskabende aktiviteter*.

Denne interessante iagttagelse er gjort af eksperter, som politikere og erhvervslivet har stor respekt for nemlig *fremtidsforskerne*.

Subkulturernes ledelseskoncept

- Fælles værdinormer
- Frivillighed
- Vægt på etik og moral
- Ultimativ form for motivation

Fælles værdinormer

Ledelse og samarbejde, der foregår på et fælles værdigrundlag kan skabe en særdeles effektiv organisation.

Frivillighed

Det er udelukkende lysten og interessen, der driver værket. Aktiviteterne i foreningerne hviler i høj grad på det individuelle engagement. Der er helt klart tale om en styrket "uformal tendens" i det danske samfund.

Vægt på etik og moral

Interessen for nye værdinormer – herunder begreber som etik og moral – ses kraftigt overalt.

Ultimativ form for motivation

At motivere uden at have nogen sanktionsmuligheder, er den ultimative form for ledelse. Subkulturernes ledere kan ikke lokke med lønforhøjelser eller true med afskedigelse. Lederen har kun sine personlige lederevner – herunder evnen til at motivere – som ledelsesinstrument. Det er bemærkelsesværdigt, at de uformelle organisationer i vid udstrækning kan fungere uden økonomiske incitamenter.

Den form for ledelse, der praktiseres i de uformelle organisationer, vil sandsynligvis blive fremtidens ledelsesmetode på andre områder – for eksempel i erhvervslivet.

Subkulturernes måde at fungere på er en direkte modsætning til den tidligere ideologi:

Ideologier i forfald:

Industrisamfundet:

*"Vejen til det gode liv
går over maksimering af rigdom og magt
i indbyrdes kamp med hinanden".*

Politikerne:

*"Politik er magtkamp.
De største stater kalder man supermagter".*

Fagforeninger:

*"Alle vil have mere.
Mere i lønningsposen. Mere i udbytte.
Det opnås gennem indbyrdes kamp".*

Konklusion:

Ideologiens menneskesyn definerer mennesket til indbyrdes kamp om penge og magt, enkeltvis og gruppevis. Det er denne ideologi, der nu resulterer i kaos og sammenbrud. Det er den, der skal udskiftes med en humanistisk-økologisk ideologi.

DE NYE VÆRDIER

De nye værdier er som sagt humanistisk-økologiske — eller "grønne". De indebærer ...

- Helhed
- Økologisk bevidsthed
- Fred og tryghed
- Decentralisering
- Ligeberettigelse
- Socialt ansvar
- Solidaritet med den Tredje Verden
- Balance i befolkning og økonomi
- Kulturel mangfoldighed
- Ikke-voldelig forandring
- Ansvarliggørelse

Helhed

Løsningen af verdens problemer kan kun komme fra en helhedsløsning. Det økonomiske system kan ikke adskilles fra resten af samfundet. I dag støder man på det dilemma, at de løsninger, der er politisk og økonomisk mulige, ikke er økologisk og socialt forsvarlige.

Økologisk bevidsthed

Planetens økosystem udgør en helhed, og menneskets overlevelse er afhængig af et samarbejde med dette system. Menneskeheden får ikke fred *på* Jorden, før den får fred *med* Jorden.

Fred og tryghed

De midler, der bruges til våbenproduktion er i virkeligheden stjålet fra de fattige. Våbenproduktion formindsker staternes evne til at øge borgernes velfærd og tryghed.

Decentralisering

Store magtkoncentrationer bidrager til fremmedgørelse i samfundet. Politiske, teknologiske og sociale aktiviteter skal spredes, så de får en "menneskelig" størrelse og kan overskues af det enkelte menneske. Det vil øge den personlige ansvarlighed.

Ligeberettigelse

Mandssamfundet har vist sig at være aggressivt og konkurrencepræget. Derfor skal "maskuline" egenskaber afbalanceres med "feminin" varme og omsorg.

Socialt ansvar

Ændring af økonomi og forbrugersamfund ad økologiske baner må ikke gå ud over fattige og fysisk arbejdende mennesker.

Solidaritet med den Tredje Verden

Industrilandene skal være opmærksomme på den Tredje Verdens fremtid. Økonomisk vækst er ikke nok for udviklingslandene. Sociale, kulturelle og psykologiske faktorer må tages i betragtning på lige fod med økonomiske og politiske faktorer.

Udviklede folk er menneskeheden's yngre brødre og søstre. Ingen kræver, at børn (yngre medlemmer af familien) skal klare sig selv, før de har opnået en tilstrækkelig grad af modenhed og erfaring. Det samme bør gælde yngre medlemmer af menneskeheden.

Balance i befolkning og økonomi

Planetens størrelse kræver, at den samlede befolkningsmængde stabiliseres, og at den samlede økonomiske aktivitet og Jordsystemet som helhed når en form for ligevægt.

Kulturel mangfoldighed

Den kulturelle mangfoldighed er et planetarisk udtryk ligesom plante- og dyrelivets mangfoldighed. Den industrielle økonomiske tendens til at udrydde andre kulturer skal standses.

Ikke-voldelig forandring

Nødvendige samfundsændringer skal ske på grundlag af bevidstgørelse om problemerne. Ændringer skal være ikke-voldelige, hvis de skal holde.

Ansvarliggørelse

Hvis de øvrige betingelser skal opfyldes, skal der lægges vægt – ikke på målet, men på *processen*. "Målet helliger midlet" er en farlig illusion. Mennesket skal lære at føle sig personligt ansvarlige for sin egen tilværelse – og for at gennemføre nødvendige samfundsændringer. Det er en evolutionsproces, hvor målet langsomt spirer frem.

Hvem har ansvaret?

*"Ingen af os lever for os selv.
Vi lever alle sammen for menneskeheden"*

Mesteren Serapis

Ansvar = at svare an – at reagere på – at handle ud fra de tanker, som fødes i det indre.

Ansvar for tankens kontrol og rigtige udtryk er kun i ringe grad forstået. De, der tror på tankens kraft, bliver mere og mere bevidste om, at tankeformende handlinger enten kan være klart konstruktive eller potentiel destruktive.

En gigantisk tankeform af egoisme gennemtrænger planetens mentale atmosfære og er bygget op af utallige millioner af menneskers ukontrollerede tanker. Heldigvis er der efterhånden mange, der forstår problemet, og som erkender deres ansvar for at hjælpe med at sprede den mentale forurening ved meditationens og invokationens kraft – og ved at lade lys, kærlighed og viljen til det gode strømme ind i det kollektive tankefelt.

DEN GODE VILJES VISION

Den gode viljes vision udspringer af en grundlæggende tro på menneskets guddommelighed og evne til at omforme sin tænkning og handlemåde. Det er disse indre kræfter, der vækkes til live af de millioner af mennesker over hele planeten, der bevidst søger forståelse og integritet i et ønske om at hjælpe deres medmennesker i hverdagen.

De fleste er mennesker af god vilje

Menneskehedens hjerte er sundt. Stort set alle mennesker har god vilje. Vejen frem er blokeret af problemer som fattigdom, vold, racisme, miljøødelæggelser, korruption og kriminalitet. Det ligger imidlertid inden for menneskehedens højere potentialers rækkevidde at overvinde disse forhindringer.

Udfordringen

*"... de virkelig afgørende forhindringer,
som menneskeheden står overfor,
er ikke af ydre men indre natur.*

*Det er ikke planetens begrænsning,
der forhindrer udviklingen mod en bedre fremtid,
men menneskets vilje og forståelse.*

*Vi mennesker er årsagen til vores egne problemer,
og kun ved at forandre vores tænkning og handlemåde,
og ikke den omgivende verden, kan vi løse dem."*

Ervin Laszlo

VisdomsNettet

www.visdomsnettet.dk